

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 149/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. marca 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, konajúca prostredníctvom konateľa a advokáta doc. JUDr. Branislava Fridricha, PhD., vedené pod sp. zn. Rvp 21859/2013, sp. zn. Rvp 21860/2013, sp. zn. Rvp 21862/2013, sp. zn. Rvp 21863/2013, sp. zn. Rvp 21864/2013, sp. zn. Rvp 21865/2013, sp. zn. Rvp 21866/2013, sp. zn. Rvp 21867/2013, sp. zn. Rvp 21868/2013, sp. zn. Rvp 21869/2013, sp. zn. Rvp 21873/2013, sp. zn. Rvp 21874/2013 a sp. zn. Rvp 21875/2013, ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23 NcC 303/2012, sp. zn. 23 NcC 305/2012, sp. zn. 23 NcC 317/2012, sp. zn. 23 NcC 319/2012, sp. zn. 23 NcC 327/2012, sp. zn. 23 NcC 338/2012, sp. zn. 23 NcC 339/2012, sp. zn. 23 NcC 344/2012, sp. zn. 23 NcC 318/2012, sp. zn. 23 NcC 322/2012, sp. zn. 23 NcC 329/2012, sp. zn. 23 NcC 307/2012 a sp. zn. 23 NcC 346/2012 z 11. októbra 2012, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 21859/2013, sp. zn. Rvp 21860/2013, sp. zn. Rvp 21862/2013, sp. zn. Rvp 21863/2013, sp. zn. Rvp 21864/2013, sp. zn. Rvp 21865/2013, sp. zn. Rvp 21866/2013, sp. zn. Rvp 21867/2013, sp. zn. Rvp 21868/2013, sp. zn. Rvp 21869/2013, sp. zn. Rvp 21873/2013, sp. zn. Rvp 21874/2013 a sp. zn. Rvp 21875/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 21859/2013.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a ako neprípustné.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 22. októbra 2013 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, konajúca prostredníctvom konateľ'a a advokáta doc. JUDr. Branislava Fridricha, PhD., ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 23 NcC 303/2012, sp. zn. 23 NcC 305/2012, sp. zn. 23 NcC 317/2012, sp. zn. 23 NcC 319/2012, sp. zn. 23 NcC 327/2012, sp. zn. 23 NcC 338/2012, sp. zn. 23 NcC 339/2012, sp. zn. 23 NcC 344/2012, sp. zn. 23 NcC 318/2012, sp. zn. 23 NcC 322/2012, sp. zn. 23 NcC 329/2012, sp. zn. 23 NcC 307/2012 a sp. zn. 23 NcC 346/2012 z 11. októbra 2012 (ďalej spolu aj „napadnuté uznesenia“).

Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľka doručila Okresnému súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) žaloby o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorými sa proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, domáha svojich nárokov podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „žaloby o náhradu škody“). Ku vzniku škody malo podľa nej dôjsť kontinuálnym a zásadným zásahom do jej základných práv, najmä práva na poskytnutie súdnej ochrany v zákonom predpokladanej kvalite a práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v exekučných konaniach vedených okresným súdom, ktorých účastníkom bola sťažovateľka (oprávnená, pozn.). Konania, predmetom ktorých sú nároky sťažovateľky na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy proti Slovenskej republike, sú okresným súdom vedené pod sp. zn. 5 C 159/2012, sp. zn. 4 C 168/2012, sp. zn. 4 C 162/2012, sp. zn. 5 C 155/2012, sp. zn. 5 C 118/2012, sp. zn. 12 C 160/2012, sp. zn. 12 C 159/2012, sp. zn. 12 C 156/2012, sp. zn. 4 C 160/2012, sp. zn. 5 C 154/2012, sp. zn. 12 C 164/2012, sp. zn. 4 C 140/2012 a sp. zn. 12 C 90/2012 (ďalej spolu aj „predmetné konania okresného súdu“).

Sťažovateľka v sťažnostiach poukazuje predovšetkým na skutočnosť, že práve nesprávny úradný postup okresného súdu poznačený zbytočnými prietahmi bol dôvodom podania jej žalôb o náhradu škody okresnému súdu, ktorý je zároveň podľa Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) súdom príslušným na prerokovanie a rozhodnutie týchto vecí.

Sťažovateľka v záujme ochrany svojho práva na spravodlivé konanie sformulovala *„už v úvode podanej žaloby požiadavku na to, aby nadriadený súd rozhodol pred prvotným prejednaním veci o prikázaní veci (tohto sporu) inému súdu, pretože sudcovia miestne a vecne príslušného Okresného súdu Žiar nad Hronom sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na ich pomer k veci a k účastníkovi konania (námietka zaujatosti z objektívneho pohľadu)“*. V rámci odôvodnenia svojej požiadavky okrem iného poukázala na skutočnosť, že okresný súd, ktorý zapríčinil svojím nesprávnym úradným postupom vznik škody na jej strane, nemôže byť zároveň orgánom súdnej moci, ktorý bude

o tejto škode rozhodovať, ďalej na to, že takýmto postupom by došlo k nerešpektovaniu zásady *nemo debet esse iudex in propria causa*, a taktiež poukázala na judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa rozhodovania o nestrannosti zákonného sudcu.

Napadnuté uznesenia krajského súdu sú podľa sťažovateľky nesprávne, spôsobujúce zásah do jej práv, konkrétne:

«- základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, t. j. práva na súdnu ochranu a osobitne práva na zákonného sudcu (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR) a práva na prerokovanie veci nestranným súdom;

- základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor“), t. j. práva na nestranný súd zriadený zákonom.»

Sťažovateľka v rámci svojej argumentácie poukázala na právne závery obsiahnuté v judikatúre ústavného súdu (napr. II. ÚS 283/09, III. ÚS 116/06, II. ÚS 336/09, III. ÚS 47/05, III. ÚS 71/97, I. ÚS 46/05, IV. ÚS 345/09), ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúce sa rozhodovania o nestrannosti zákonného sudcu (rozsudok ESLP Findlay v. Spojené kráľovstvo z 25. februára 1997, odsek 73; rozsudok ESLP Kyprianou v. Cyprus z 15. decembra 2005).

V predmetných konaniach vedených okresným súdom bude podľa sťažovateľky nevyhnutné na základe vykonaného dokazovania posúdiť, či a akým spôsobom došlo k uskutočneniu nesprávneho úradného postupu, pričom pri danom právnom stave bude takéto posudzovanie uskutočňovať súd, ktorý nesprávny úradný postup vykonal a spôsobil ním škodu žalobcovi. V tomto prípade preto existuje legitímny dôvod pochybovať o nestrannosti okresného súdu, ako aj nestrannosti sudcov tohto súdu, a to najmä preto, že:

„a) Žalobca chce, aby v konaní boli vypočutí ako svedkovia sudcovia okresného súdu na ktorom došlo k vykonaniu nesprávneho úradného postupu, a taktiež aby ako svedok vystúpil pred súdom predseda okresného súdu poverený riadením súdu, ako aj podpredseda okresného súdu a to z dôvodu dlhého časového rozsahu zásahu, ktorý pokrýva obdobie, kedy boli do hodnoteného úradného postupu zapájaní všetci zamestnanci súdu. Preto

rovnako tak do úvahy prichádzajú ako svedkovia aj vyšší súdny úradníci, či zamestnanci administratívy okresného súdu, ktorý nesprávny úradný postup uskutočnil. V prípade nevyhlúčenia okresného súdu z rozhodovania dôjde k ústavne neakceptovateľnej situácii, kedy budú proti sebe vypovedať sudcovia, ktorí zároveň pojednávajú rovnakú vec a síce sudcovia súdu, ktorý uskutočnil nesprávny úradný postup. V takejto situácii nie je možné rozumne predpokladať, že výpovede budú objektívne pravdivé, pretože sudca bude vypovedať pred kolegom sudcom, ktorý následne bude vypovedať pred ním o tej istej veci. Následné reťazenie výpovedí v sporoch rovnakého druhu na tom istom súde nemôže priniesť zdanie o spravodlivom výkone súdnej moci. Sudcovia a zamestnanci súdu by mali nutne v sporovom konaní v pozícii svedka predsudky, ktoré spochybňujú naplnenie požiadavky neustrannosti.

b) Na rovnakom mechanizme ako je opísaný pod písm. a) je založené spochybnenie zdania spravodlivosti v prípade výkonu dokazovania listinnými dôkazmi. Ak sudca bude vykonávať dôkaz listinou zo súdneho spisu (alebo súdneho oddelenia) kolegu a následne tento kolega bude vykonávať dôkaz listinou z jeho súdneho spisu (alebo súdneho oddelenia), pričom pôjde o spor rovnakého druhu, je zrejmé, že spravodlivé posúdenie nemožno predpokladať. Nemožno tiež predpokladať spravodlivé zadovažovanie listín zo súdneho oddelenia.

c) Otázky, ktoré by museli v súvislosti s posudzovaním nesprávneho úradného postupu sudcovia, ktorí sú kolegovia na tom istom súde, paralelne riešiť, a spôsob ako by ich riešili, by prejudikoval stanovisko súdu a nenáležite ovplyvňoval vývoj iných sporov rovnakého druhu prebiehajúcich na tom istom súde. V takomto prípade nemožno predpokladať zdanie spravodlivého výkonu súdnej moci. Sudcovia by opäť mali nutne v sporovom konaní predsudky, ktoré spochybňujú naplnenie požiadavky neustrannosti.

d) Súd musí byť *inter alia* nezávislý od strán v spore. Ak je súdom Okresný súd Žiar nad Hronom a na strane žalovaného stojí zástupca Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, ktorý obhajuje postupy sudcu a zamestnancov Okresného súdu Žiar nad Hronom, aby tak dokázal, že v danej veci nešlo o nesprávny úradný postup Okresného súdu Žiar nad Hronom a škoda nenastala, nemožno hovoriť o tom, že súd je nezávislý od žalovaného ako strany v spore. Navyše ak podľa úpravy regresnej náhrady v zmysle ust. § 21 a nasl. zákona č. 514/2003 Z. z. bude Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky tým, kto

bude uplatňovať regresnú náhradu voči súdu a následne súd bude povinný uplatňovať regresnú náhradu voči zodpovednej osobe, teda sudcovi. Sudca má záujem na tom, aby žalovaný bol v spore úspešný a aby sa tak predišlo uplatňovaniu regresnej náhrady voči nemu, či jeho kolegom, zamestnancom súdu. Sudcovia by mali nutne v sporovom konaní predsudky vo vzťahu k ich regresnému postihu. Predsudky tohto druhu spochybňujú naplnenie požiadavky nestrannosti.“

Podľa sťažovateľky objektívna skutočnosť spočívajúca v tom, že jej žaloby o náhradu škody spôsobenej rozhodovaním sudcov okresného súdu majú byť prerokované a rozhodnuté sudcami toho istého okresného súdu, ktorí majú medzi sebou „*minimálne kolegiálny a väčšina isto i priateľský vzťah*“, vyvoláva dôvodnú pochybnosť o nezáujatosti všetkých sudcov okresného súdu, ktorí sa vzhľadom na dané okolnosti prípadu nemôžu javiť v očiach strán ako nezávislí. V tejto súvislosti sťažovateľka uviedla, že Krajský súd v Trnave, Krajský súd v Nitre a Krajský súd v Prešove dospeli vo viacerých svojich rozhodnutiach v skutkovo a právne obdobných veciach k opačnému právnemu záveru ako krajský súd vo svojich napadnutých uzneseniach.

Krajský súd podľa sťažovateľky v napadnutých uzneseniach dostatočne nevyhodnotil dôvody vylúčenia sudcov okresného súdu z prerokovania a rozhodovania predmetných vecí, ktorými sú:

„a) pomer sudcu k veci, ktorý má za následok jeho zaujatosť, v danej veci vyplýva aj z právneho záujmu sudcu na prejednávanej veci, pretože môže byť rozhodnutím súdu priamo dotknutý vo svojich právach;

b) nutnosť vylúčenia sudcu, ktorý získal o veci poznatky iným spôsobom, než z dokazovania na konaní;

c) ekonomickú závislosť.“

Podľa sťažovateľky „*sťažovateľ netvrdí a nikdy netvrdil, že sudcovia Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorí vydali touto ústavnou sťažnosťou napadnuté uznesenie... boli v jeho veci zaujatí. O napadnutom uznesení Krajského súdu v Banskej Bystrici... nerozhodoval vylúčený sudca (vylúčení sudcovia)! Dokonca ani na Okresnom súde Žiar nad Hronom*

nerozhodoval vylúčený sudca, pretože jediným ním uskutočneným úkonom (ktorému predchádzalo jeho rozhodnutie) bolo oznámenie predsedovi súdu podľa ust. § 15 ods. 1 OSP, teda splnenie zákonom definovanej povinnosti slúžiacej na zabezpečenie spravodlivosti v občianskom súdnom konaní. V danej veci nie je možné nastoliť nápravu porušených práv podaním dovolania z dôvodu podľa ust. §237 písm. g) OSP (dovolanie nie je prípustné)! Dovolanie nie je prípustné ani z iných všeobecných dôvodov...“.

V tejto súvislosti sťažovateľka poukázala na konania ústavného súdu vo veciach vedených pod sp. zn. I. ÚS 265/05, sp. zn. III. ÚS 24/05 a sp. zn. III. ÚS 74/2011, v ktorých tento preskúmaval rozhodnutia súdov o zaujatosti sudcov. Sťažovateľka taktiež poukázala na odôvodnenie publikovaného uznesenia (40/1998 ZSP) Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 20/97, v ktorom tento súd vyslovil: *„Na prejednanie opravného prostriedku (odvolania či dovolania) proti rozhodnutiu nadriadeného súdu, ktorým tento rozhodoval o vylúčení sudcov príslušného súdu, nie je daná príslušnosť žiadneho súdu. Preto Najvyšší súd v takomto prípade konanie o opravnom prostriedku zastaví (§ 104 ods. 1 v spojení s § 243c O. s. p.).“*

Z uvedeného podľa sťažovateľky vyplýva *„v právnom štáte jednoznačný záver, že vo veci je daná právomoc Ústavného súdu Slovenskej republiky rozhodnúť o podanej ústavnej sťažnosti, pričom vzhľadom k existencii viac ako 10.000 pozitívnych rozhodnutí krajských súdov Slovenskej republiky, ktoré predložil sťažovateľ ústavnému súdu ako dôkazy v konaní a ktoré svedčia o jednoznačnej potrebe vylúčiť okresné súdy z prejednávania a rozhodovania vecí s predmetom náhrady škody, neostáva nič iné, len zo strany ústavného súdu vyhovieť princípu legality a princípu právnej istoty a rozhodnúť podľa predloženého petitu“.*

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví, že uzneseniami krajského súdu sp. zn. 23 NcC 303/2012, sp. zn. 23 NcC 305/2012, sp. zn. 23 NcC 317/2012, sp. zn. 23 NcC 319/2012, sp. zn. 23 NcC 327/2012, sp. zn. 23 NcC 338/2012, sp. zn. 23 NcC 339/2012, sp. zn. 23 NcC 344/2012, sp. zn. 23 NcC 318/2012, sp. zn. 23 NcC 322/2012, sp. zn.

23 NcC 329/2012, sp. zn. 23 NcC 307/2012 a sp. zn. 23 NcC 346/2012 z 11. októbra 2012 boli porušené jej základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, citované uznesenia krajského súdu zruší a veci vráti krajskému súdu na ďalšie konania a prizná jej primerané finančné zadost'učinenie, ako aj úhradu trov konania.

Sťažovateľka súčasne navrhuje, aby ústavný súd podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) „vydal dočasné opatrenie, ktorým rozhodne o odklade vykonateľnosti“ napadnutých uznesení krajského súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu.

II.1 K bodu 1 výroku tohto uznesenia

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí na spoločné konanie, avšak v súlade s § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy primerane použiť na prípadné spojenie vecí § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 21859/2013, sp. zn. Rvp 21860/2013, sp. zn. Rvp 21862/2013, sp. zn. Rvp 21863/2013, sp. zn. Rvp 21864/2013, sp. zn. Rvp 21865/2013, sp. zn. Rvp 21866/2013, sp. zn. Rvp 21867/2013, sp. zn. Rvp 21868/2013, sp. zn. Rvp 21869/2013, sp. zn. Rvp 21873/2013, sp. zn. Rvp 21874/2013 a sp. zn. Rvp 21875/2013, z ktorých vyplýva ich právna a skutková súvislosť, a prihliadajúc taktiež na totožnosť v osobe sťažovateľky a rozhodnutia krajského súdu, proti ktorým tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, aplikujúc § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 112 ods. 1 OSP, tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

II.2 K bodu 2 výroku tohto uznesenia

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Ústavný súd zistil, že

- svojím uznesením sp. zn. IV. ÚS 593/2013 z 23. septembra 2013 spojil na spoločné konanie, ktoré ďalej viedol pod sp. zn. Rvp 11099/2013, inter alia sťažnosť vedenú pod sp. zn. Rvp 11105/2013, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 23 NcC 303/2012 z 11. októbra 2012, pričom túto odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie,

- svojím uznesením sp. zn. IV. ÚS 580/2013 z 23. septembra 2013 spojil na spoločné konanie, ktoré ďalej viedol pod sp. zn. Rvp 4357/2013, inter alia sťažnosť vedenú pod sp. zn. Rvp 9951/2013, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 23 NcC 305/2012 z 11. októbra 2012, pričom túto odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie,

- svojím uznesením sp. zn. IV. ÚS 580/2013 z 23. septembra 2013 spojil na spoločné konanie, ktoré ďalej viedol pod sp. zn. Rvp 4357/2013, inter alia sťažnosť vedenú pod sp. zn. Rvp 9952/2013, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 23 NcC 317/2012 z 11. októbra 2012, pričom túto odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie,

- svojím uznesením sp. zn. IV. ÚS 593/2013 z 23. septembra 2013 spojil na spoločné konanie, ktoré ďalej viedol pod sp. zn. Rvp 11099/2013, inter alia sťažnosť vedenú pod sp. zn. Rvp 11101/2013, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 23 NcC 319/2012 z 11. októbra 2012, pričom túto odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie,

- svojím uznesením sp. zn. IV. ÚS 593/2013 z 23. septembra 2013 spojil na spoločné konanie, ktoré ďalej viedol pod sp. zn. Rvp 11099/2013, inter alia sťažnosť vedenú pod sp. zn. Rvp 11100/2013, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 23 NcC 327/2012 z 11. októbra 2012, pričom túto odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie,

- svojím uznesením sp. zn. IV. ÚS 593/2013 z 23. septembra 2013 spojil na spoločné konanie, ktoré ďalej viedol pod sp. zn. Rvp 11099/2013, inter alia sťažnosť vedenú pod sp. zn. Rvp 11099/2013, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 23 NcC 338/2012 z 11. októbra 2012, pričom túto odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie,

- svojím uznesením sp. zn. IV. ÚS 593/2013 z 23. septembra 2013 spojil na spoločné konanie, ktoré ďalej viedol pod sp. zn. Rvp 11099/2013, inter alia sťažnosť vedenú pod sp. zn. Rvp 11128/2013, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 23 NcC 339/2012 z 11. októbra 2012, pričom túto odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie,

- svojím uznesením sp. zn. IV. ÚS 593/2013 z 23. septembra 2013 spojil na spoločné konanie, ktoré ďalej viedol pod sp. zn. Rvp 11099/2013, inter alia sťažnosť vedenú pod sp. zn. Rvp 11127/2013, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 23 NcC 344/2012 z 11. októbra 2012, pričom túto odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie,

- svojím uznesením sp. zn. IV. ÚS 593/2013 z 23. septembra 2013 spojil na spoločné konanie, ktoré ďalej viedol pod sp. zn. Rvp 11099/2013, inter alia sťažnosť vedenú pod sp. zn. Rvp 11126/2013, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 23 NcC 318/2012 z 11. októbra 2012, pričom túto odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie,

- svojím uznesením sp. zn. IV. ÚS 593/2013 z 23. septembra 2013 spojil na spoločné konanie, ktoré ďalej viedol pod sp. zn. Rvp 11099/2013, inter alia sťažnosť vedenú pod sp. zn. Rvp 11125/2013, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 23 NcC 322/2012 z 11. októbra 2012, pričom túto odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie,

- svojím uznesením sp. zn. IV. ÚS 593/2013 z 23. septembra 2013 spojil na spoločné konanie, ktoré ďalej viedol pod sp. zn. Rvp 11099/2013, inter alia sťažnosť vedenú pod sp. zn. Rvp 11121/2013, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 23 NcC 329/2012 z 11. októbra 2012, pričom túto odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie,

- svojím uznesením sp. zn. IV. ÚS 593/2013 z 23. septembra 2013 spojil na spoločné konanie, ktoré ďalej viedol pod sp. zn. Rvp 11099/2013, inter alia sťažnosť vedenú pod sp. zn. Rvp 11119/2013, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 23 NcC 307/2012 z 11. októbra 2012, pričom túto odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie,

- svojím uznesením sp. zn. IV. ÚS 593/2013 z 23. septembra 2013 spojil na spoločné konanie, ktoré ďalej viedol pod sp. zn. Rvp 11099/2013, inter alia sťažnosť vedenú pod sp. zn. Rvp 11120/2013, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 23 NcC 346/2012 z 11. októbra 2012, pričom túto odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

Ústavný súd na podklade už citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde pristúpil k preskúmaniu, či odmietnutie skorších sťažovateľkiných sťažností uzneseniami sp. zn. IV. ÚS 580/2013 a sp. zn. IV. ÚS 593/2013 z 23. septembra 2013 zakladá prekážku právoplatne rozhodnutých vecí na účel posudzovania tu predbežne prerokovaných sťažností. Ako už bolo uvedené, ústavný súd odmietol skoršie sťažnosti sťažovateľky z dôvodu nedostatku svojej právomoci na ich prerokovanie.

Ústavný súd stabilne judikuje, že pokiaľ pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základného práva alebo slobody môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 103/02, IV. ÚS 115/07).

Na podklade citovaného ustáleného názoru možno konštatovať, že v konaniach vedených pod sp. zn. IV. ÚS 580/2013 a sp. zn. IV. ÚS 593/2013 ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľka má možnosť domáhať sa ochrany ňou označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru v ďalšom konaní v merite vecí pred všeobecnými súdmi, a to podaním odvolania proti rozhodnutiam prvostupňového súdu, prípadne dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu. Záver o tom, že v predmetných konaniach existuje „iný súd“, a to krajský súd, resp. najvyšší súd, povolaný na poskytnutie ochrany základným právam sťažovateľky, zároveň vylučuje právomoc ústavného súdu prerokovať sťažnosti proti napadnutým uzneseniam krajského súdu definitívne, teda bez možnosti dodatočného založenia právomoci v závislosti od splnenia akejkoľvek podmienky.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosti vedené pod sp. zn. Rvp 21859/2013, sp. zn. Rvp 21860/2013, sp. zn. Rvp 21862/2013, sp. zn. Rvp 21863/2013, sp. zn. Rvp 21864/2013, sp. zn. Rvp 21865/2013, sp. zn. Rvp 21866/2013, sp. zn. Rvp 21867/2013, sp. zn. Rvp 21868/2013, sp. zn. Rvp 21869/2013, sp. zn. Rvp 21873/2013, sp. zn. Rvp 21874/2013 a sp. zn. Rvp 21875/2013 odmietol podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu neprípustnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. marca 2014